

Příliš DRSNÁ SÁZKA!

Dnes už vím, že machrovat se nevyplácí. Ale znáte to – mezi klukama o přestávce se toho napovídá: Jeden se začne vytahovat, že má nejlepší čas patnáctistovky, druhý, že vyhrál školní olympiádu v zeměpisu, a tak to zkrátka přijít muselo. „To je toho, dělat zeměpisnou olympiádu, když tě baví zeměpis,“ pronesu důležitě a připojím, čeho budu vzápětí značně litovat: „Vsadte se, že

vyhrajou školní kolo olympiády z jakéhokoliv předmětu, který si řeknete!“ Sázka byla okamžitě uzavřena. Kdyby v tu chvíli nepřišla Šárka Vosmálková, které říkáme Beuty Šrapnel, mohlo to ještě dopadnout dobře: „At' dělá olympiádu z rodinné výchovy! Má se napsat nějaká práce na téma Pozorování předškolního dítěte, ale žádná holka to dělat nechce!“

Couvnut se už nedalo: „Maličkost,“ zasměje se křečovitě a odcházím se domluvit s učitelkou rodinky, jak má práce vypadat. Chvilí mě podezírá, že si z ní dělám legraci, ale když se přiznám, že jde o sázku, přináší papír s instrukcemi a zadáním. Mám pozorovat předškolní dítě a napsat 20 stránek o tom, jak se chová a projevuje. Dvacet stránek o mrňousovi! To je teda sázka!

Naštěstí ségra má čtyřletého Tomáška, takže aspoň objekt pozorování bychom měli. Vysvětlil jsem jí, do čeho jsem se namočil, sbalil netbook a na Štěpána jsem se místo zaslouženého odpočinku doma odstěhoval k ségře na vesnici pozorovat svůj předmět bádání.

První tři dny jsem fakt netušil, co o tom mrněti psát, a tak jsem si s ním aspoň hrál, aby se nějak projevil. Za pár dní, jsme už byli sehraná dvojka. Řádili jsme na sněhu, dělali různé lumpárny a večer, když nabíral sílu na další skopičiny, sepisoval jsem vše, co během dne prováděl. A tak stránek a přibývalo a já brzy svou práci konečně dopsal.

Během svého vědeckého bádání jsem přišel na zajímavé věci. Když vidím, jak se ten špunt chová ke svým rodičům, dochází mi, že já před Bohem mám co dohánět. Tomášek své rodiče a sourozence ve všem napodobuje, nedá jim chvilku pokoj, pořád si s nimi chce povídat a na něco se vyptává. Já většinou napodobuju kohokoliv jiného, jen ne Ježíše, do rozhovoru s Bohem se spíše nutím a když, tak rozhodně nechci slyšet jeho odpověď. Tomík, kdykoliv se na rodiče podívá, většinou se usměje. Naopak já si před Bohem pořád stěžuju, jak se mám špatně. Když Tomášek někam jde s rodiči, drží se jich za ruku a neřeší, jestli jdou správně, a nekecá jim do toho, kudy by ho měli vést. To já teda před Bohem dost řeším, že mě nevede tam, kam chci. A když se mrňous dospělé ruky pustí, uteče a zakopne, nevádí mu, že je celý od bláta, ale hned běží k mamě, protože ví, že tam je nejlépe. A já? Když upadnu, bojím jít ke zpovědi, že se ztrapním, jak moc jsem špinavý.

A tak už vím, že machrovat se nevyplácí. I když tentokrát se mi to vyplatilo. Školní kolo olympiády jsem skutečně vyhrál – i když jen proto, že jsem byl jediný soutěžící. A navíc mi Tomášek poodhalil, co asi myslel Ježíš, když nás varoval: „Nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do Božího království!“

Autor: Štěpán Pospíšil

LYŽÁK

Nemám rád lyžák. Všichni ze školy totiž na lyžáku večer pijí alkohol, a když já nechci pít, smějí se mi a zesměšňují mě. Co mám dělat abych nevypadal jako outsider?
Zdeněk, 16 let

Foto: wikipedia.org

MILÝ ZDEŇKU,

hned na začátku mé odpovědi bych Tě rád ujistil o tom, že nejsi žádný outsider, když nepiješ nebo nechceš pít alkohol. Možná Tě do této role – jak jsem vyrozuměl z Tvého

dotazu – tlačí spolužáci, kteří pravděpodobně každý večer na lyžáku končí namáznutí v lepším případě tak, že o sobě nic neví, ve své posteli, horší případy nemusíme rozebírat. A tuším, že učitelé to buď nejsou schopni řešit, nebo si nechtějí dělat problémy a tyto věci tzv. „neřeší“.

Všichni víme, že alkohol je do 18 let zákonem zakázaný, ničí mozkové buňky hlavně u mládeže a může vést k mnoha dalším problémům... to jsi, Zdeňku, Ty i Tví spolužáci slyšel mnohokrát. Ze své vlastní zkušenosti jako 16 letý student gymnázia vím, jak je těžké s kluky vyjít, když koluje láhev, když „se jde“ do hospody „pařit“ nebo když „se prostě musíš napít“. Ne, nepil jsem s nimi. Uznávám, sem tam, výjimečně jsem si s nimi přilpil, abych umlčel jejich výčitky, ale jinak ne.

Ano, první rok na gymplu byl krušný, ale postupem času mě spolužáci tak nějak začali brát, respektovat mou odlišnost (ale nepili zase zdaleka všichni) a poznali, že alkohol

k zábavě na střední škole nepotřebuju. Nyní učím na gymnáziu v Opavě, jsem na „té druhé straně“ a čas od času se setkávám v hospodě na pivku se svými moc dobrými kamarády (čas od času znamená, že kluci bydlí v různých koutech republiky, proto se příliš často nevidíme), s těmi kamarády, kteří mě tehdy do pití nutili.

Chci tím říct to, že člověk vyspívá a mění se i jeho přístup k druhým a určitá zralost ve vztazích. Pokud to mnozí kluci nyní nechápou, že pít nechceš, a posmívají se Ti nebo Tě vylučují z kolektivu, nestojí Ti, Zdeňku, přece zato, aby ses jim přizpůsoboval jen proto, že „to tak většina dělá.“ Podívej se na křesťany v dnešní společnosti. Taky nejsou ve většině, ba naopak, sám od věřících studentů slychávám, jak musí často bojovat s nenávisťnými reakcemi spolužáků. Ale máme Boha, modlitbu a pořád mnoho stejně smýšlejících lidí kolem sebe. Neboj se být jiný a zásadový. Sladké plody člověk sklídí tehdy, když se nenaděje – např. přijde povzbuzení či pochvala od spolužáka, od kterého by to vůbec nečekal, ale hlavně: Bůh nás nikdy nenechá samotné, pokud se na něj obrátíme a budeme mu důvěřovat.

Přeji Ti, Zdeňku, aby ses ve svém životě nebál spolehnout se na Boha a abys za svou zásadovost sklídl dříve či později sladké plody (a zatím ne ve formě piva, vína či tvrdého, které jsou mimochodem také hodně sladké).

Petr Janšta

PŘES HOKEJ A SEMINÁŘ NÁŠ REDAKTOR BUDE FARÁŘ!

Naši milí kamarádi, dnes se podíváme nejen do olomouckého semináře, ale zeptáme se na několik otázek jednoho opravdového seminaristy, bohoslovce Jirky Brtníka, který je také redaktorem našeho časopisu. Píše nám každý měsíc liturgii pro nejmladší ministranty, kterou najdete na straně 9. Jirko, dobře se posad' a dobře se kryj, neboť pořádná palba otázek začíná!

JIRKO, víme o Tobě, že jsi letos v pátém, tedy posledním, ročníku studia na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci a zároveň v kněžském semináři. V květnu Tě čekají státnice a potom?

Ahoj ministranti. Ano, čekají mě velké závěrečné zkoušky na konci celého studia. Zároveň také ukončím seminář, který mě připravoval na to, abych byl dobrým knězem. Pokud uzná otec biskup, že jsem dobře připravený, tak mě na začátku prázdnin vysvětlí na jáhna. Rok budu jako jáhen sloužit v nějaké farnosti, třeba zrovna u někoho z vás, a potom bych se měl stát knězem. Ani tomu sám nemohu uvěřit, že to tak rychle uběhlo.

V kolika letech jsi nastoupil do semináře?

Nebyl jsem o moc starší, než vy. V 21 letech. Po maturitě jsem byl ještě jako Honza z pohádky na zkušené v cizině, ale to už jsem věděl, že do semináře chci jít.

Kdy Tě poprvé napadla myšlenka, že bys mohl být knězem, a kdy jsi o tom začal vážněji uvažovat?

Je zajímavé, že mě ta myšlenka napadla, už když jsem začínal ministrovat. Potom

postupně zesilovala a dva roky před maturitou jsem už skoro nepochyboval, že cítím ke kněžství Boží volání. Ale je pravda, že ne každý kluk to má s rozhodováním tak „lehké“, jako se to stalo mně.

Měl jsi v průběhu studia a během pobytu v semináři nějakou větší krizi, že jsi chtěl odejít?

To je další dar Boží, taková vnitřní jistota, že jsem na správném místě. Ale nemyslete si, prožíval jsem zase jiné těžké věci. Hlavně někdy pocit, že nemám dost znalostí a neumím dost věcí k tomu, abych byl dobrým knězem. Ale pak jsem si vždycky uvědomil, že to velké dílo, které kněz dělá, závisí hlavně na Bohu.

Není Ti líto, že nebudeš mít rodinu jako většina kluků?

To je hezká otázka. Víme, že mít rodinu je krásné. Ale vím, že také kněžství je velice vzácné a že mi Bůh, můj „partner“, a církev, moje „rodina“, přinesou také mnoho radosti.

Jaký je denní program v semináři? Od rána do večera se modlíte a vůbec nespíte ;)? Nebo spíte na zemi ;)?

Není to tak strašné :-D Postele máme pěkně měkké. Ale když jsi zmínil modlitbu, začnu od ní. Je to, myslím, nejdůležitější věc v semináři, poznat, že náš Pán je někdo, kdo mě má opravdu rád a se kterým se dá mluvit v modlitbě, ale nejen to, ale také být s ním při všem, co děláme. Proto společná modlitba a slavení Eucharistie je v semináři to nejdůležitější. No a pak hodně času věnujeme studiu. Ale máme také volno a oblíbeným programem je samozřejmě také dobré jídlo.

Máš nějaké koníčky?

To víte, že mám. Já si rád hraji, takže chodím rád na floorbal nebo fotbal. Ale kromě toho také hraji na varhany a rád zpívám. No, ale baví mě vlastně cokoliv, co dělám s kamarády, dokonce mě baví i studium, když vidím, jak ho už zanedlouho využiju.

Ministroval jsi od dětství? Mohl by ses s námi podělit o nějaké vtipné zážitky z ministrování a hlavně ze semináře?

No, s tím začátkem mého ministrování je to velmi kuriózní. To jsem, na rozdíl od vstupu do semináře, vůbec nechtěl. Bylo mi tehdy asi 6 let. Přišel za mnou náš pan farář a prosil mě, abych šel k oltáři, že nikoho nemá. Ale já jsem se nechtěl hnout od maminky. On mě tedy chytl za ruku a chtěl mě vést do sakristie. Já jsem se však držel lavice. Nakonec mě ale za breku do sakristie dostal a oblékl. O té době jsem chodil denně.

No a v semináři, tam si užijeme s bohoslovci spoustu legrace. Jedna legrační příhoda se mi stala, té jsem se ale tehdy nesmál já, nýbrž všichni okolo. Bylo to někdy v prosinci, kdy už pár dní mrzlo. Každý rok chodíváme hrát hokej na řeku. A náš sporták ten den vyhlásil, že se půjde. Hned se nás asi deset přihlásilo, ani nás nenapadlo, že by to sporták nemyslel vážně. Vzali jsme brusle a hokejky a šlo se. Šli jsme zcela samozřejmě a natěšení, jak si zahrájeme. Když jsme však došli k řece, všichni jsme se zarazili, po ledu totiž na řece ještě nebylo ani památky. Ještě dlouho se o tom povídalo v semináři, ale myslím také mezi lidmi, kteří nás u té řeky viděli.

Jiříku, děkujeme Ti za Tvůj čas, který jsi věnoval našemu rozhovoru a doufáme, že na rubriku, kterou každý měsíc děláš, si najdeš čas, i když budeš kněz a časem třeba i biskup ;).

Ptal se Jenda Lukeš

